

vera realis, leg. 3. §. est autem. ad exhib. cum simil. & frequentius annalis est.

An probata?

Quod sic, & non negatur cognatio. Reus dicit d. domum nō Rūsten & hæredibus, quia bonis cesserunt, sed à curatoribus creditorum d. Rūsten emisse. Quandoquidem ergo d. curatores, creditorum domum ipsi vendiderint, existimat, ius retractus locum non habere.

Sed vtut sit, ita non videt, quomodo cessio vxoribus & liberorum, genere propinquo, aditum ad retractum præcludere possit, cum is rem ipsam respiciat: Quilibet bonis cedere potest, † saluo iure tertii, qui ius aliquod habet in re. Dd in l. 1. C. qui bon. ced. poss. prout Actor noster iure municipali habet, nec reperit, Actor denunciatum esse: eoq; minus præiudicari potest. Quin & hæredes Rūsten pœnitere potuissent.

Necdum etiam distracta domo, hoc ius actori competere potuit. Quamprimum enim vendita fuit, actor se statim opposuisset, & cessio est facta ab hæredibus, vt in vsum creditorum domus distraheretur, in verb. verkauffen sollen vnd mögen/vt habet articulus s. grauaminum. Non obstat, quod venditionis & emptionis verbū † latissime pateat, vt quod omnem alienationem complecti videtur l. statu liberi. in fin. de statu lib. l. sicut. §. venditionis. quib. mod. pig. vel hypoth. sol. quia nostro casu accipi de venditione, † proprie & stricte sumpta, non etiam de cæteris alienationibus.

Hæc namq; † cōsuetudo seu statutum loquitur de precio venditionis restituendo, in verb. An dem Kauff/inmassen der beschêh/stehen. Item, habetur von kauffen vnd verkauffen l. fin. ibi gloss. & Barr. Cod. de prad. decur. lib. 11. Tiraq. in verb. à vend. gloss. 2. §. 1. num. 1. Præterea falsum esse, quod Reus dicit, quod d. domus nicht als à curatoribus dem Rūsten verkaufft/vt Verkauffbrieff oder Notul/ satis demonstrat.

Porro adfert Reus, infra tēpus à statuto præfinitum, actorem non retraxisse: adeoque eo elapso, eum non audiendum.

Nam à lege, † vel statuto, tēpore effluxo, non admittitur moræ purgatio l. si. C. de don. ab ord. sac. Sed apparet, per statutum, certum retrahendi tempus † præfinitum non esse, quo casu tempus anni & diei esse intelligitur, Bald. c. 1. §. si Titius. nu. 2. si de feud. fuer. controu. Tiraq. & Gail. vt supra.

Ex actis vero ad oculos patet, venditionem 17. Nouembr. Anno 81. factam. Eandem Actorem 2. Martii Anno 82. oppugnasse. Quin & infra 14. dies se impugnasse, quod Reus in prima instantia præterit.

Vltimo, plane in fraudem & æmulationē Rei, primi emptoris, Actorem impugnare venditionem: nusquam tamen hoc ostendit. Vt tamen omnis cauillatio euitetur, † possit iuramentum deferri, quod bona fide retractu vtatur, quod plerunque ex statuto requiritur: Gail. obseruat. 19. lib. 2. Concludit itaque, grauaminibus reiectis, causam pro conclusa acceptandam. Idque eo ma-

gis, quod appellans artic. 32. fateatur, Doff d. d. se Argumenta in erster Instanz also eynformmen. Et pronuntiandum, bene pronuntiatum, male appellatum.

Aliud in eadem causa.

Quæstio principalis est: An facta cessio creditoribus, ob æs alienum, locum habeat ius protimiseos, vigore statuti, ac si mera venditio præcessisset, idque propter æquipollentiam? Ego, omiſſis, quæ passim à Doctoribus ad eam quæstionem faciendam, pro & contra cumulantur, præsertim per Baldum, Math. de Afflict. & Tiraquel. simpliciter cum D. Referente concludo. Moueor præcipue, quod nostra cessio facta est, vt bona vendantur, & de precio satisfiat creditoribus. Quem modum ipse Appellans in octauo grauamine asserit. Inde sequitur, cessionem non esse idem cum venditione, nec in substantia, nec in effectu. Sicque eam cessionem non congruere, nec sufficere ad formam statuti, vt pro venditione vera haberi possit. Deinde sumus in casu, quo cessionarius habeat causam onerosam, vt scilicet æs alienum soluat, † quo casu locum habet retractus, vt per Tiraquel. de retract. municipal. §. 1. glossa 14. nume. 114. iuncta gloss. 2. §. 25. numero tertio, in fin. Idque tanto magis, cum generalis cessio † hic facta sit, & non specifica, quæ dationi insolutum est accommodatior. Differt enim ea à vera venditione. Ideoque statutum, † loquens de vno, non intelligitur de altero, per allegata à Tiraquel. in dicto §. 1. glossa 14. numero 18. Tandem confidero generalem Theoricam, causam videlicet esse separata ab effectu.

V O T V M LXI.

In causa T. contra T.

S V M M A R I A.

- 1 Exceptiones, cur in hoc casu reiicienda, & silentio prætereunda. & num. 2.
- 3 Appellatione deserta, prior sententia, si appareat iusticia, confirmari potest.
- 4 Grauamina neg. releuant, neg. aliter, nisi ex actis prioribus, tanquam interlocutoria, & non ex nouis causis, regulariter probari possunt.
- 5 Realis præstatio dicitur, cum præstanda sit occasione Rei & census.
- 6 In hac causa qualiter fuerit processum, ad primum decretum.
- 7 Reus, in hoc casu, neglecta interposita appellatione, ac noua proposita exceptione suspicionis; Item neglecta causa grauaminis, iurisdictionem priorum iudicum realiter, & de nouo prorogauit. & numero 8.
- 9 Rei contumacia ex processu liquet.
- 10 Contumax inter reliquas contumacia pœnas, patitur etiam immisionem ex primo decreto.
- 11 Contumax non auditur, nisi refusus expensis, & nisi cauerit.
- 12 Contumax licet expensa post annum refundatur, & sic purgata contumacia, veniat, audiendus est.

- 13 *Expensarum refusio quid operetur.*
 14 *Requisita primi decreti qua, & numero 13. 16. 17. 19.*
 18 *Iudex, elapso termino, pronunciare debet aliquę contumacem, & non amplius audiendum.*
 20 *Effectus primi decreti in actione personali quis; Et quis in reali, nu. 21.*
 22 *In possessionem missus in actione personali, non efficitur possessor, sed nudus tentator; Nec lucratur fructus, sed cum debito compensat, nisi iudex expresse ita disponat. num. 23.*
 24 *In possessionem missus in reali actione statim efficitur verus possessor, & post annum, non ante fructus lucratur. Canonistarum opinio hac de re qua numero 25.*
 26 *Requisita secundi decreti qua.*
 27 *Queritur primo, An, in hac causa dicta sententia, à qua, tertie instantie, de 6. Maij. Anno 74. habeatur pro secundo decreto. Resp. per distinctionem. n. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36.*
 28 *Queritur secundo, an secundum recte fuerit interpositum. Respondetur cum distinctione. num. 40. 41. 42. 43. 50. 51. 52.*
 36 *In actione reali, vbi queritur de iure dominij vel quasi, secundum aliquos, non interponitur secundum decretum, sed fertur solum sententia declaratoria dominij, & num. 37.*
 38 *Reus veniens infra annum, auditur de possessione, & post annum de proprietate.*
 39 *Missus in reali actione in possessionem ex primo decreto, lucratur fructus post annum, & non ante.*
 44 *Reus qualiter computet annum in hoc casu.*
 45 *Reus non releuat, quod iudex tertie instantie, & ipsemet actor passus sint, mere sue contumacie purgationem taxando & acceptando expensas, antelatum secundum decretum. Rationes eius qua, nu. 46. 47.*
 48 *Contra contumacem omnia remedia cumulari possunt, nec vnum propter aliud excluditur.*
 49 *Contumax, contra processum iam factum, non est audiendus, idque non propter contumaciam, sed propter lapsum termini assignati.*
 51 *In actione reali non est opus secundo decreto, secus vero est in actione personali.*
 53 *Contumacia vera adimit beneficium appellationis.*

D. Referens Bq. Submissum in puncto Appellanti non grauatim: constat de contumacia non respondentis: Inde defendi posse immisionem ex primo & secundo decreto. Quia vero lis contestata ante exceptiones, & etiam petuntur reiici exceptiones, tanquam serius productæ. Grauaminibus responsibus: quibus priora quoque contineri ponitur. Putat, exceptiones silentio prætereundas, & præsertim, quia opponens verus contumax dici non possit, cū semper per Procuratorem comparuerit. Et in causa definitiue pronuncianum esse.

3 Sicut etiam, appellatione deserta, & prior confirmari possit sententia, si appareat iusticia, Mynf. obs. 60. cent. 2.

4 Neque enim grauamina releuāt, & neque aliter, nisi ex aliis prioribus, tanquam interlocuto-

ria, & non ex nouis causis, regulariter probari possunt, Vestr. lib. 3. c. 10. Marant. num. 147. Sicut 18. & 21. artic. vbi habetur, quod infra annū post remissionem factam, nimirum 25. Augusti ad libellum responsum, sicq; cōtumacia purgata sit, videlicet 21. Iunii, Anno 71. Quæ tamen remissio, tempus à tot reiteratis decretis, (nimirum 25. Septembr. Anno 67. Item 3. & 16. Iunii. & 8. Iulij Anno 68.) interim lapsum minime purgat. Et quia ibi, Dortmundæ, pronunciatum, causam non deuolutam; perinde habetur, ac si nūquam fuisset appellatum, & decreta iudicum M. effectum suum realiter consecuta sint: argumento eorum, quæ de appellationis desertione dicuntur. Grauet. cap. 6. lib. 1. nu. 6. Bellam. decis. 202. Et per cōsequens, annus ille bis vel ter præterierat.

Quibus accedit dict. iudicū declaratio, in tertia instantia, vltimo Decembris, Anno 73. ratione refusionis expensarum facta, quod nimirum Reus fuit contumax, à 22. Decembr. Anno 67. Quæ ipsius procuratori placuit, vt in actis fol. 43. Atq; ita propria confessione contumacia deprehenditur.

Accedēdo ad causam principalem, actum putat, quasi negatoria, & sic Reali actione: quod nimirum Actor ex prædio suo Emphyteutico, siue Hofgut/ non teneatur quicquid soluere, vltra antiquum canonem, atque ita ius habeat in re. Realis enim & præstatio dicitur, cum præstantia sit occasione Rei & census. Vt Iacob. Ven. tractat. de annua. præstat. c. 1. Anchor. c. peruenit. de cēs. in fin. Idem Venet. p. 2. q. 2. 3. 4. vt & Reus ipse in actis tertie instantie fol. 9. & 10. actum reali, in eaq; se fundasse actorem asserit: ex quo vtile dominium prætendit, quod sit etn Hofgut. Imo & tertio articulo grauaminum fatetur, quod actor tam reales, quam personales actiones cumulari.

Vel posset etiam dici, esse actum conditione ex l. 1. c. ex quib. caus. colon. censit. & c. lib. 11. & sic personali actione. Verum alteram actori vtiliorem existimat. Qua proposita actione, videndum de processu, & sic de immisione ex 1. & 2. decreto, de quib. principaliter iam disceptatur: Et in ipso limine occurrit, & quod Reus, non obstantibus friuolis suis exceptionibus, qui per interlocutoriam 25. Septembr. Anno 67. latam, respondere iussus, parere noluerit, in continenti appellando: Quam tamen appellationem Iudex per aliud decretum 27. Nouembris Anno eodem, citato Reo, tanquam ab interlocutoria facta reiecit, concessis iterum 14. diebus ad respondendum: quod & eidem Reo in scriptis significatum: sed ab eo non appellatum, vt debuerat, & ita appellatio ista censetur deserta, & sententia in rem iudicatam transiit, Zabarell. in Clemen. 1. col. 3. vers. ex hac gloss. de dol. & contumac. Mynf. obs. 49. cent. 2. Marant. num. 410.

Postea citatus iterum ad 13. Maij Anno 68. prætendit causas, cur Iudex nō potuerit amplius procedere. Verum 3. Iunij. Anno eodem, accusata eius cōtumacia, dicit, quod ante 40. Annos d-

prædium locatum fuerit parentibus, pro certo canone: quibus defunctis, ipsum actorem de facto occupasse: Ideo se non teneri respondere, ante d. prædii restitutionem, offerendo, sich auff actoris Handlung eynzulassen/ si materiæ suæ satisfiat, alias protestatur de appellando.

7 Vnde inferitur, quod neglecta & interposita appellatione, ac noua proposita exceptione suspensionis: Item, quod & neglecta causa grauaminis, iurisdictionem priorum iudicum realiter, & de nouo prorogauit. Iudex ergo pronunciat, & procedit amplius, vt in actis & prothocollo.

9 Ex quo processu liquet, & Reum semper fuisse contumacem, in respondendo ad libellum. Quare implorato per actorem officio Iudicis, pro immissione ex primo decreto, l. vnica. si quis ius dicenti non obtemp. Guid. Pap. de primo & 2. decreto. ad fin. rite processum videtur. Ex quo nimirum omnia requisita, de quibus infra, interueniunt. Inter reliquas enim & contumaciæ pœnas,

10 hæc vna est, quod patitur immissionem ex primo decreto. leg. Fulcinius. ibi Doctores quib. in caus. in

11 poss. eatur. Nec enim auditur, & nisi refusis expensis. Marant. d. loco. nu. 14. Vestr. titulo de dolo & contum. nu. 16. Et nisi cauerit. Vestr. nu. 20. Et licet

12 expensæ post annum refundantur, & contumacia sic purgata, veniat deinceps audiendus contumax. Id tamen sine præiudicio prioris pœnæ, id est, immissionis ex primo decreto, intelligendū est. Et refusio aliud non operatur, & nisi vt in

13 eo statu, quo causa reperitur, is audiatur. l. sancimus. C. de iud. ibi Dd. Menoch. de arb. iud. q. l. 1. q. 26. n. 7.

14 Sunt autem requisita primi decreti: & 1. quod

15 Reus citatus fuerit perceptorie. 2. & quod ad instantiam partis, &c. Vide Specul. de primo decreto,

16 in princip. vers. sequitur videre. 3. Iudex & summam negotium examinet, & Actor summam, vel semiplene doceat de iure suo, dictis loc. Marant. num. 12. Quæ tria omnia hic concurrunt, ex quo

Reus peremptorie citatus fuit, Actor contumaciam eius accusauit, singulis iuridicis: & de iure suo, per exhibitum documentum, sigillatum originale docuerit, & forte etiam per testes, ad obtentas literas compassus examinatos, licet in actis Rotulus non extet.

17 Pro quarto requisito, & declaratus est à Iudice contumax, 8. Iulij Anno 68. vt & 16. Iunij, eodem in effectu, vbi ad petitionem Actoris reiciuntur in contumaciam, Rei nomine exhibita, nisi prius satisfaciatur decreto 1. de 3. Iunii eiusdem.

18 Debet enim Iudex, & elapso termino, pronunciare illum contumacem, & non amplius audiendum, Rebuff. tract. de contumac. articulo primo. num. 13. & articulo 3. numer. 3.

19 Et licet pro quinto, & nonnulli etiam iuramentum Calumniæ exigant, Socin. Specul. Iohann. Andr. quos citat A fin. in prax. §. 4. c. 3. in 7. limit. n. 7. Nostro tamē casu, forte propter dictas probationes, neque exactū neq; necesse fuit, & ita omitti potest. Vnde recte ad primū decretum processum etiam nulla litis contestatione præcedente, vt Specul. d. §. sequitur. nu. 1.

Effectus autē primi & decreti in actione personalis est, quod Actor solummodo commodum possessionis corporalis acquirat, & Reus amittat, in pœnam suæ contumaciæ: in reali autem & plenam acquirat. Quod in actione & personalis missus in possessionem, non efficiatur possessor, sed nudus tentator, scilicet causa custodia. Marant. num. 12. Ideo non lucratur fructus, sed & eos cum debito compensat, nisi Iudex expressse ita disposuerit. At in actione Reali, & vbi quæritur de dominio, vel quasi, missus statim efficitur verus possessor, & post annum, non ante, fructus lucratur, Guid. Pap. de primo decret. vers. sequitur videre. Marant. numero 12. Specul. de primo decret. §. iam de effectu, præsertim numero 6. & 9. Alex. l. 3. §. finali. num. 9. de acquir. possess. Bart. ibid. Abb. cap. quoniam frequenter. §. in aliis. nu. 21. vt lit. non contest. Licet Canonistæ dicant, & vt per Specul. quod in reali, demum anno lapsō, quis possideat, & tunc incipiat vsucapere, quasi loco secundi decreti citandus. Quod & Papæ placet, tit. de primo decret. ante fin. vers. in reali vero. Licet Speculatori prior opinio magis placeat. In proposito ergo Actor noster immissus ex primo decreto, consecutus possessionem vel quasi, iuris libertatis, de non augendo Canone.

Quoad processum & ad secundum decretum, breuitatis causa repetit, quo in 3. & 4. instantia, in actis reperiuntur. Quæritur modo, primo: & An dicta sententia, à qua, tertiæ instantiæ, de 6. Maij, Anno 74. habeatur pro secundo decreto: Et secundo, & An illud recte fuerit interpositum.

Quoad primum, quod nimirum in reali & possessio non incommutabiliter, id est, irreuocabiliter traditur per primum decretum, vt cunque quis vere dicatur possidere: ita quod demum anno lapsō & incipiat possidere, & vsucapere, quasi secundo decreto interposito, & tantum operetur in realibus transcursus anni, quantum in personalibus secundum decretum. Specul. d. loc. §. iam de effectu. numero 9. Licet aliter sentiat. & Ex de secundo decreto. §. videndum restat. nu. 20.

Addit, quod pro actione mixta haberi possit, & cum agi videatur etiam pro personalium præstatione & liberatione: vt apparet ex libello. Quo casu idē iuris est, quod in simplicibus personalibus actionibus. Spec. d. §. videndum. numer. 5. in fin. Sed, hoc etiam si verum esset, & eatenus tantum procederet, quantum de personalibus præstationibus agitur. Eatenus enim sequitur actionem naturam personalium, circa immissiones, Abb. d. §. in aliis. c. quoniam frequenter. nu. 10.

Item, & quod forte ad cautelam impetratum secundum decretum, vt fortius præscriberet, quod fieri potest, Spec. d. §. restat. num. 21. Quibus attentis, iudices dictam possessionem ex primo decreto acquisitam, & propter lapsum anni, & ad factam implorationem & submissionem per aliud decretum confirmare voluerunt, quomodocunque appelletur, vt vix tamen haberet secundum

36 secundi decreti. Quamvis enim ꝑ in actione reali, ubi quaeritur de iure domini, vel quasi, secundum aliquos, non interponatur secundum decretum, sed feratur sententia solum declaratoria domini, Papiens. supra d. loc. n. 17. vers. denique. Alii tamen diuersum volunt, vt Marant. d. loc. numer. 12. in fin. vbi dicit, communem esse. Hinc infert, quod cum Reus post annũ, per decretum etiam exclusus sit à possessione, vel quasi, & tamen de proprietate audiendus sit, iuxta decretum, quod iudices institutam actionem magis pro reali, quam pro personali habuisse videantur. Et ꝑ quia in realsibus communiter non solet secundum decretũ interponi, nullos reperit effectus, 37 qui hoc facerent, nisi quod Reus, ꝑ veniens intra annum auditur de possessione, & post annum, de proprietate. Guid. s. sed quaeritur. per l. 2. in fin. C. vbi in rem act.

38 Deinde, ꝑ quod missus in reali in possessionem ex primo decreto, lucratur fructus post annum, & non ante, Papiens. num. 18. Specul. de primo decret. s. restat. num. 13.

Quoad secundam quaestionem: An iuste fuerit interpositum, sciendum, ꝑ quod duo ad hoc necessaria. Guid. vers. Sequitur videre. Primo contumacia perseverans. 2. temporis interuallum.

41 Et de hoc satis patet in ꝑ actis, videlicet à 25. Sept. Anno 67. vel saltem ab 8. Iulii; Anno 68. vsque ad 6. Maii, Anno 74. & sic per sex annos, cum dimidio: vel computado à tempore oblationis expensarum ꝑ, nimirum 17. Decembris anno 73. per quinque annos, vel computando à die resolutionum ꝑ, id est 21. Iunii anno 71. per triennium fere. quod tempus est in arbitrio Iudicis, & de æquitate, integer annus à die primi decreti debet esse elapsus: Marant. numero 12. Specul. de 2. decret. s. in v. 1. numero 2. Abbas, d. s. in aliis. numero 44.

42 Sed Reus computat ꝑ annum à tempore remissionis ad primum iudicem, nempe à 21. Augusti Anno 70. Idq; male, vt supra dictũ, cum tempus illo casu continuu fuerit: maxime cum appellationem non fuit prosecutus Reus. Neque obstat artic. 25. Replicatorius in Camera, nu. 45.

43 vbi Reus vrget, quod Iudex ꝑ tertia instantia, & ipsemet Actor, passi sint; meræ contumaciae purgationem texando, & acceptã. do expensas, ante latum secundum decretum. Respondet, quod intelligatur ꝑ hoc secundum subiectam materiam, id est, quatenus Reus voluit audiri, & sibi responderi ad exceptionalem suam materiam: 21. Iunii, Anno 71. in tertia instantia exhibitam.

44 Sed ex actis apparet, quod Actores, vel ipsi Iudices à prima ꝑ & d. immissione & iure quaesito recedere noluerũt, sed voluerũt Reũ cõtumacẽ, qui passus est primũ decretũ, pati etiã refectio-nem expensarum: Ratio: Quia contra contumacem ꝑ omnia remedia possunt cumulari, nec vnũ excluditur propter aliud. Alberic. numero 6. vers. item quaeritur. & las. num. 19. qui nõ audien-

dum contumacem cõtra processum iam factum dicit. Idq; ꝑ non propter contumaciã, sed propter lapsum termini assignati, de quo & Menoch de arbitr. iud. quest. lib. 1. q. 36. num. 5.

Secundo ꝑ requiritur causã cognitã plena, quã versatur circa debitum, vel rem litigiosam, quod tamen desiderari hic forte possit. Sed respondet, illud procedere in actione ꝑ personam, sicut in reali, vbi secundo decreto opus non est.

Accedit, ꝑ quod etiam satis videtur constare, de iure Actoris per d. instrumentum, quod sufficit, per Marant. d. numero 12. Et ita per prædicta sententiam tertiae instantia, sicut etiam confirmatoriam in quarta latã, per omnia saluari posse existimat.

Quia ergo grauamina, vt supra dictum, priora tantum continent, & tota disputatio, tam quoad sortem, quam quoad ius, altiorem discussionem non requirunt, concludit ea, tanquam irrelevantia, non esse admittenda, sed definitiue pronuntiandum, in proximis instantiis bene iudicatum, male appellatum cum Expensis, posset Appellans etiã fiscali propter temeritatẽ puniri.

D. L. Existimat Appellatẽ fuisse verum contumacem, prout ab Appellato accusatur: inde eum non esse audiendum, nec subsistere appellationem: Ideo pronuntiãdum, bene iudicatum, male appellatum, nec appellatẽm grauatum esse. Compensatis expensis.

Ego. Non tam ad effectum excludendæ appellationis sufficere commissam contumaciam, in non respondendo libello, quam ad effectum faciendæ immissionis ex primo decreto, puto, quia existentem veram cõtumaciã ꝑ quã adimit beneficium appellationis, colligo. Reus veniens post annum offerendo cautionẽ, non auditur, lege. si fundi. s. postea de damno infect. Odofred. in tract. de primo & secundo decreto. numero 13. Tancred. in praxi. vers. de contumaciis. Et puto, Actoris apud priores Iudices institutam fuisse tanquam personalem, & secundum naturam personalis processus, ad 1. & 2. decretum, ex causis, quas Dominus Referens assignauit. Ad quod maxime facit, quod tradit Guid. Pap. in tract. de 1. & 2. decreto. s. in reali actione.

Ego conclusi simpliciter cum Dom. Ref. quia aduertit, Reum perseverasse in mediocri contumacia, & in causa principali fouere malam causam, & male fundatum, ideo quaerere subterfugia, & protelationem litis. Vtq; litium inanium sit finis, in primis vero quod in prioribus instantiis satis curiose & prouide per Iudices processum sit, nec sit, quod ratione processus iuste Reus conqueri possit. Et licet non admodum secundum naturam Realis actionis sententiarum vel decretum, præsertim quoad secundum: tamen in hoc cum Domino Referente sentio, & sum contentus cum his, quã pro conciliatione hac, ab eo sunt deducta.

Concludo per omnia cum ipso.